

Решение №9614/28.08.2024 по дело №6024/2023

Върховният административен съд на Република България – Второ отделение, в съдебно заседание на шести ноември две хиляди двадесет и трета година в състав:

Председател: ТАНЯ РАДКОВА Членове: АНЕЛИЯ АНАНИЕВА

МАРТИН АВРАМОВ

при секретар Антоанета Стоилова и с участието на прокурора Цветанка Борилова изслуша докладваното от съдията Мартин Аврамов по административно дело №6024/2023 г.

Производството е по реда на чл. 208-228 АПК.

Образувано е по касационни жалби на „ВИР 90“ ООД и „ТИСЕНКРУП МАТИРИАЛС БЪЛГАРИЯ“ ООД срещу Решение №32/04.01.2023 г. на Административен съд – София-град по адм. дело №9863/2019 г., с което са отхвърлени жалбите им против Заповед №РА50-26/17.01.2019 г. на главния архитект на Столична община за одобряване, на основание чл. 134, ал. 2, т. 2 и т. 6 вр. ал. 1, т. 1 ЗУТ, на проект за ПУП – изменение на плана за регулация на УПИ III-264 и УПИ XVIII-264 за създаване на нови УПИ III-264 – „за производствена, складова и търговска дейност, офиси и жилищно строителство“, и УПИ XVIII-264 – „за производствена, складова и търговска дейност, офиси и жилищно строителство“, по имотни граници на ПИ с идентификатор 68134.8458.264 по ККР и свързаното с това изменение на общата граница с контактни УПИ IV-212,222,223,242 и УПИ II-500, кв. 1, м. „СПЗ кв. Враждебна – Стопански двор – бивша ферма Васил Левски“, район „Кремиковци“.

От ответниците И. М. Н. и Ц. М. Н. са на становище за неоснователност на жалбите, административният орган и останалите ответници не са взели участие в касационното производство.

Прокурорът от Върховната прокуратура дава заключение за правилност на оспореното решение.

Касационните жалби са допустими, но неоснователни.

1. Неоснователно е възражението на касаторите за неприложимост на основанието по чл. 134, ал. 2, т. 2 ЗУТ поради несъвпадане на изменените регулационни граници с имотните по кадастралната карта.

а. Административното производство е образувано по заявление на И. Н. и Ц. Н.. Целта на процедурата се изчерпва с постигането на тъждество между регулационните и кадастралните граници на имота на заинтересованите страни. Заповедта удовлетворява искането на съответстващото правно основание за изменение на плана по чл. 134, ал. 2, т. 2 ЗУТ, а наличието на материалноправните предпоставки по разпоредбата по същество е потвърдено от приетите съдебно-технически експертизи, които правилно са интерпретирани от съда.

б. Неточно е позоваването в жалбите на изявленията на вещото лице С. в откритото съдебно заседание, проведено на 07.12.2022 г., че част от регулационните линии съвпадат, но няма цялостно съвпадение за всички регулирани поземлени имоти, в частност за УПИ II-500 и УПИ IV-212,222,223,242.

Експертът е направил уточнението, че с изменението се преминава от регулация към границите по КК и между нея и заповедта има съответствие. То е изрично констатирано и в отговора по т. 5 от заключението.

в. Разпоредените регулационни промени са ограничени до създаването на два нови УПИ по имотните граници на ПИ 264. Съобразяването с тях обуславя изменението в частта за имотите на дружествата само относно общите им граници, не и в тяхната цялост, тъй като извън контактните им граници те не са предмет на одобрения ПУП. Непроизнасянето от органа по въпрос извън разрешения и дължим обхват на проекта не е порок на заключителния акт в производството.

2. Противно на позицията в жалбите, съвместяването на две основания за изменение на плана – по т. 2 и по т. 6 на чл. 134, ал. 2 ЗУТ, не е недопустимо в случая.

Двете основания не са приложени спрямо регулационните граници – те са изменени само по чл. 134, ал. 2, т. 2 ЗУТ. Основанието по т. 6 на текста (съгласието на собствениците на имоти по чл. 131, ал. 2, т. 1 от закона) е възприето единствено за конкретното предназначение на новосъздадените УПИ, чиито титуляри са заявителите, и това разграничение е проведено изрично от административния орган в мотивите към заповедта.

3. Одобряването на частична устройствена промяна с цел да съгласува действащия регулационен план с кадастралната карта е допустимо ЗУТ на самостоятелното основание по чл. 134, ал. 2, т. 2. Без значение в тази процедура е обстоятелството дали действащият ПУП е приложен – подобно изискване разпоредбата не поставя, а и то не следва по подразбиране. Ако регулационният план е приложен, тогава регулационните линии стават граници на поземлените имоти – вж. чл. 14, ал. 5 ЗУТ и пар. 5, ал. 1 ПЗР ЗКИР. Приложението на плана по отношение на регулацията би подлежало на изследване в хипотезата на изменение на КК, а не при съобразяването на ПУП с картата.

4. Твърдението за недоказаност на факта на влизане в сила на КК е неоснователно.

Няма данни по делото одобрената през 2010 г. КК да е оспорена и съответно изменена (отменена) по отношение на имотите в пределите на проекта за ПУП, които да поставят под съмнение дали е действаща за района. Още повече, че с изменението на ал. 2 на чл. 49 ЗКИР (ДВ, бр. 57/2016 г.) одобрената кадастрална карта и кадастрални регистри не подлежат на обжалване.

5. Промяната на границите на имотите без съгласието на касаторите е правомерно на основанията по заповедта и не представлява „отнемане на собственост“.

а. Изменението на ПУП по чл. 134, ал. 2, т. 2 ЗУТ по хипотеза изключва необходимостта от съгласието на собственика на „засегнатия“ имот. Преценката е обективна и произтича единствено от констатираното несъответствие на регулацията с кадастъра. Обратното би означавало на собственика да се предостави възможност да осуети съгласуването на ПУП с КК в противоречие с преследваната от закона цел, намерила конкретен израз в разпоредбата.

б. При изясненото съдържание на изменението на ПУП, в случая няма същинско „последващо урегулиране и „промяна на граници“ по смисъла на чл. 15, ал. 1 и 2 ЗУТ, налагащи „съгласието на собствениците по ал. 3 на текста. КК е източник на данни за правото на собственост и информационна основа за границите на поземлените имоти – арг. чл. 115, ал. 2 ЗУТ, и за изменението на ПУП са достатъчни противоречието му с картата и факта на влизането ѝ в сила, респ. на промяна в нея.

Дори да се приеме, че корекцията на границите попада в обхвата на чл. 15 ЗУТ, „последващо урегулиране е допустимо в предвидените в този закон случаи“, един от които е уреден в чл. 134, ал. 2, т. 2 ЗУТ.

6. Доводът на „ВИР 90“ ООД за създаването с плана на намалено разстояние между заварена сграда в имота му и новопредвидената регулационна линия е неотносим към законосъобразността на ПУП.

Застрояването е функция от регулацията, а не обратното. При наличието на предпоставките по чл. 134, ал. 2, т. 2 ЗУТ планът за регулация подлежи на промяна, независимо от предвиденото или съществуващо в имота застрояване. Доколкото с оспорената заповед не е одобрен и застроителен план, този въпрос може да бъде решен в последваща устройствена процедура.

7. Несподелимо е оплакването на „ТИСЕНКРУП МАТИРИАЛС БЪЛГАРИЯ“ ООД, че съдът не бил разгледал доводите за незаконосъобразност на заповедта и че съдебното решение не съответства на изискванията по чл. 172а, ал. 2 АПК.

Проверката на касационната инстанция достига до друго заключение. В мотивите към решението са изложени обстойно становищата на страните, установени са относимите към делото факти и са формирани кореспондиращи им правни изводи, вкл. и по неоснователността на конкретните

възражения на оспорващите. Съдебният акт отговаря на дължимото му съдържание по чл. 172а, ал. 2 АПК. Несъгласието със съображенията на съда не сочи на процесуален порок на решението.

8. Дори и „ТИСЕНКРУП МАТИРИАЛС БЪЛГАРИЯ“ ООД да е било лишено от правото на участие, респ. възражение, в административното производство при допуснато от органа нарушение на производствените правила, то не може да се квалифицира като съществено и представляващо основание за отмяна на заповедта.

С упражненото съдебно оспорване дружеството е реализирало правото си на защита в пълен обем. Противопоставени са претендираните основания за незаконосъобразност на административния акт, подлежащ на контрол по чл. 168, ал. 1 АПК и самостоятелно от съда.

9. а. При липсата на заявените касационни основания по чл. 209, т. 3 АПК, както и на констатирани при служебната проверка по чл. 218, ал. 2 от кодекса, атакуваното решение следва да бъде оставено в сила – чл. 221, ал. 2, изр. 1, предл. първо АПК.

б. Неоснователността на касационните жалби е предпоставка за присъждане на своевременно поисканите и платени от ответниците по касация И. Н. и Ц. Н. разноски пред касационната инстанция за адвокатски възнаграждения – чл. 143, ал. 4 АПК.

Възнаграждението на пълномощника на Ц. Н. не е прекомерно, както се твърди от представителите на касаторите. Според договорите за правна защита и съдействие платените хонорари включват както изготвянето на отговори по жалбите, така и процесуално представителство, което е и осъществено. Общо възнаграждението е от 2400 лв. и при отчитане на фактическата и правна сложност на делото (чл. 78, ал. 5 ГПК вр. чл. 144 АПК), необходимостта от защита по две касационни жалби, дължимите и положени процесуални усилия и съотнасянето му към минимума по чл. 8, ал. 2, т. 1 Наредба №1 от 9 юли 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, то следва да бъде присъдено в пълния му и доказан размер.

Воден от горното, Върховният административен съд, състав на II отделение

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение №32/04.01.2023 г. на Административен съд – София-град по адм. дело №9863/2019 г.

ОСЪЖДА „ВИР 90“ ООД, ЕИК 831502973, и „ТИСЕНКРУП МАТИРИАЛС БЪЛГАРИЯ“ ООД, ЕИК 131474168, да заплатят на Ц. М. Н., [ЕГН], разноски за касационната инстанция в размер на 2400 (две хиляди и четиристотин) лева.

ОСЪЖДА „ВИР 90“ ООД, ЕИК 831502973, и „ТИСЕНКРУП МАТИРИАЛС БЪЛГАРИЯ“ ООД, ЕИК 131474168, да заплатят на И. М. Н., [ЕГН], разноски за касационната инстанция в размер на 1250 (хиляда двеста и петдесет) лева.

Решението е окончателно.